

efter de Bevisligheder, som Finansministeriet fremkommer med; saa derimod selv i det enkelte undersøgte Sagerne, saa vilde Resultatet blive noget andet, det er min Opfattelse. Selvfølgelig stiller Lovgivningen sig i Vejen for den Afgørelse, som vi her ønske, maa vi se at faa en anden Lov, men jeg skammer ikke rettere, end at man fra Folketingets Side stærkt maatte lægge Pres paa Finansministeren for at faa ham til at anvende den Lov, vi have, saaledes som den er ment, nemlig at Bevisbyrden bliver lagt over fra Invaliderne, som søge, til Regeringen, der bliver ved at nægte, hvad de søge, det var jo nemlig det, der var Meningen med, hvad der skete i 1889. Men jeg skal for øvrigt udtale, at da jeg anser dette Ordskifte, der her har fundet Sted, for at have sin Betydning deri, at Sagerne bliver taget stærkere og mere indgaaende op her efter, og da jeg ikke ønsker at stemme imod Finansudvalgets samlede Indstilling og heller ikke ønsker, at disse Indstillinger, der her ere gjorte, skulle blive forfaste, har jeg udbedt mig Tilladelse af det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), der jo har gjort en Masse Indstillinger og kender Forholdene nøje, til at tage to af Forslagene tilbage, nemlig de under Nr. 1. og 3 nævnte Andragender. De tages altsaa herved tilbage.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem kan ikke tage dem tilbage, da de ere et Led af et samlet Forslag.

H. Nielsen: Det beklager jeg, men saa kan jeg i alt Fald begrunde min Opfattelse af den mulige Afstemning. Min Opfattelse er, at det, der sker herved, er kun en Henstilling til Regeringen, og jeg vil anse mig for forpligtet til, for saa vidt jeg bliver genvalgt til Tinget, og disse Maaned paa ny henvende sig til mig, at indbringe disse Andragender paa ny, og saa ser jeg ikke rettere, end at Sagen er af den Betskaffenhed, at man maa være nødt til atter at fremdrage dem, og saa haaber jeg, at de maa faa en fornøjet og velvillig Overvejelse uden Hensyn til, hvorledes Afstemningen i Dag falder.

Bluhme: Jeg vil tillade mig at sige over for den ærede Ordfører, at han ikke behøver at tage saa strengt paa denne Sag; for jeg begyndte med at sige, for det første at det ikke var min Hensigt at faa alle de forskellige Tilfælde, her er nævnt, dragne frem til Kritik. Jeg fremdrog kun det ene, som jeg selv sendte nøje til, men jeg mente,

at det ikke kunde vente at passere gennem Tinget alene; thi det vilde være uretfærdigt mod alle de andre, hvis det gik ind til Finansministeren, dersom de andre Andragender ikke tillige bleve anbefalede til Finansministeren. Naar jeg tog dem alle med, saa var det ikke, fordi det var en flygtig og ugrundet Kritik af de vedkommendes Andragender, men hvorfor jeg tog dem med, var, fordi det var begrundet paa Udvalgets egne Indstillinger, saaledes som det dert er forklaret, at Tilfældene ere. Det, hvor paa de forskellige Andragender ere baserede, gav mig den Overbevisning, at der kun kunde være Tale om et enkelt, som muligvis kunde forfastes; men alle de andre fandt jeg fuldt ud begrundede, og stibende her i Tinget maa jeg være berettiget til at have min Dom derom. Men dertil kommer, at andre ærede Medlemmer, som ogsaa have indbragt Forslag, have samme Mening og i det hele taget den Mening, at Finansudvalget kunde fortolke den Lov, det her gælder om, noget mere human; men jeg vilde netop ikke, sagde jeg, gøre nogen Kritik gældende her, thi jeg forstaa, at Finansudvalget sad lidt vanskeligt i det med disse Andragender, idet det kendte den højterede Finansministers Opfattelse og selvfølgelig ikke unødvendigt vilde sende ham Andragender, naar det forud vidste, efter den Maade han fortolkede Loven paa, at de dog vilde blive forfaste — om det er rigtigt, ved jeg ikke, men det vil jeg heller slet ikke kritisere; jeg vilde hverken kritisere Finansudvalget, ej heller den højterede Finansminister, det udtalte jeg udtrykkeligt. Jeg vilde kun henstille til den højterede Finansminister, om det ikke var muligt, at denne Lov kunde benyttes paa en mere human Maade over for de gamle Folk — ikke paa den Maade, som den ærede Finansminister sagde, som om vi vilde forlange, at enhver Militær skulde have Alderdomsforsørgelse, nej, jeg mener blot, at enhver, som har været med i Krigen og bærer Krigsmedaillen og sit Folkets Løste den Gang, da han drog ud, for at det, hvis det gjordes nødvendigt, skulde sørge for ham og hans paa de gamle Dage, have vi Forpligtelser overfor efter alt, hvad der er sagt og lovet i Digt og i Tale, og vi have ogsaa Forpligtelser for vor egen Vres Skyld til at sørge for, at disse Folk ikke lide Nød paa deres gamle Dage, naar de være villige til at ofre Liv og alt for Fædrelandet, da det blev krævet af dem; den Gang drog de ud med Glæde for Fædrelandet imod Tjenden, og da de kom hjem, bleve de bopisste i Rikshuset og hilse med Sang og med Tale. Den Lov, som